

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tedaž X.

V Ljubljani 18. roznika 1857.

List 25.

Sveto obhajilo.

Pridi, pridi Božja mana!
Jagnje Božje, živi Kruh!
Moje duše ljuba hrana,
V tebi le živi moj duh.
Milo že po teb' zdihujem.
O serce mojga serca!
In oči v nebo vzdigujem.
Vžiti skorej te, Boga.

Zenin Božji, prej operi
V pravih solzah mi serce.
Čisto v meni greh zateri.
De prav ljubim, prejmem te.
Čista te želim prejeti.
Čista duša zgrevana.
Ljubeznjivo te objeti.
Tebe kralja večniga.

Vzdigni se, o duša, kvisko.
Jezuz te zapustil ni.
Svoje on Telo deviško
S tabo sklenit' sam želi.
Glej, tvoj Jezuz pride sklenjen
S kori angelov devet.
Šest darov ti nese ženem.
Kterih dat' ne more svet.

Upam res, de sim umita
Duša, zate, čist altar.
S tvojo milostjo oblita.
Tvoj je ta premili dar!
Čutim že nebes veselje.
Tvojo, Zenin, vso sladkost.
Zdaj spolnilo so se želje.
V meni si, to je zadost.

Jezus moj, o precastiti,
Sladki Jezus v men' ostan!
De se varjem te zgubiti,
Angel tvoj mi stoj na stran!
V teb' živim, in čem terpeti.
Zvesta duša ti ostal',
Bruz'ga nočem še želiti.
Kakor v teb', Gospod, zaspat'!

Maresič.

Posrečevanje Ternovske cerkve.

(Konec.)

V nedeljo presvete Trojice jutraj proti osmem je bilo že krog in krog vse polno ljudstva, ktero se je od raniga jutra shajalo, je bilo že pri poprejšnjih ss. mašah ter je velike slovesnosti željno pričakovalo. Pred mostom in na mostu so čakali: mestna gosposka kakor cerkven varh, mestno svetovavstvo, belooblečene deklice, farmani z velikimi in malimi banderi, bogoslovci s križem, domači fajmošter in drugi duhovni in korarji, sprejeti Njih milost, prevzvišeniga gospoda posvečevavca. Pri vsih farnih cerkvah po mestu je slovesno zvonilo, ko so se Milostljivi škof posvečevat peljali. Ob osmih zadoni slovesna muzika s pavkami in trompetami v znamenje vsim pričujočim, de so Viksi pastir tukaj, kateri stopivši iz voza so verne pokropili in se potem z duhovstvom vred naravnost v šotor podali, kjer so se začele svete opravila, pri katerih se je marsiktero pobožno oko od veselja in globokiga ginjenja zalvo prelepih seg in opravil pogostoma posolžilo.

Ko je bila posvečena že cerkev in veliki altar, so šli Njih milost s svojim strežništvom vred po svetinje v šotor. Prejden pa so jih duhovni v diakonski obleki v cerkev prenesli, so nosilo pred cerkvenimi vrati poprek doli postavili. Tamkej je bila ovenčana leca ali prižnica pripravljena, na ktero so stopili znani govornik, visokočastiti korar in dekan, gospod Jožef Zupan, in so pričujoče množice s prav primerim in priserčnim nagovorom razveselili. Omenivši

ob kratkim dogodbo, kdaj in kako de so se jele kersanske Božje hiše posvečevati, so potem Ternovske farmane opomnivali, kako de je ta dan dan zahvale do Boga, de cerkvenih prednikov zlasti do gospod fajmoštra, in pa do dobrotnikov, in so tudi sami s priserčnimi besedami zahvalo izrekovali. Perva in naj viksi hvala in zahvala tedaj le samimu Bogu, kateri je dal voljo, moč in pomočke, cerkev zidati, de jo zdaj imajo in vidijo, kar je njih veliko želelo viditi, pa niso vidili. Zidana je bila cerkev ob hudim času, ko je bilo pomanjkanje, draginja in kolera; ali Bog je močen v slabih, in zoper vse pričakovanje je veliko in silno težavno delo dognano, pri čimur je tudi to kaj posebniga, de se ves čas ni nobena nesreča prigodila. To je od Gospoda, kateri mu zlasti današnji dan posebna hvala gre. — Izrekli so potem zahvalo do cerkvenih prednikov, kateri so z besedo in z djanjem k delu pomagali, in zlasti do prečastitiga g. fajmoštra, kateri so zmed vsih naj veči skerb, kateri so vso butaro pretežavniga dela in opravljanja njegovih stroškov skoz ves čas na svojih ramah nosili. Pač z veseljem sercam zamorejo tedaj tudi oni dani sklicati: Moja duša povečuje Gospoda itd. Pohvalili so na dalje vse dobrotnike, farmane za njih dela in darila, kakor tudi posebno vse prebivavce celiga mesta in vse stanove, ki so se tega svetiga dela s tako obilnimi darovi vdeleževali. Imenovali so s pohvalo ude svitle cesarske rodovine, — ljubljansko hranilnico, omenili so mnoge preblage dobrotnike, katerih levica ni hotla vediti, kar je desnica storila itd. Za svojo dobroto vidijo pa zdaj tudi častljivo novo Ternovsko cerkev, ktera je v svoji lepoti in zalosti vredna, kakor naj mlajši sestra drugim ljubljanskim farnim cerkvam vstric stati. Bog bo na prošnje Marije Device, sv. Janeza Kerstnika, in le-tih marternikov in sv. devic marternic, katerih svetinje bodo danes v altar zazidane, vsim obilno in čezobilno povernil. Vsim tedaj „Bog lonaj!“ tukaj in tamkej v večnosti. To je poverhna osnova tega slovesniga govora, po katerim so se posebno Ternovske farmane opomnili, de naj ne pozabijo v novi cerkvi moliti za dobrotnike vse, za svetiga Očeta papeža, za Milostljiviga škofa, ki so že v letih, od katerih se reče, „de ne dopadejo“, ki so pred to pričujočo že 40 cerkev posvetili, *) 900 zvonov v naši, in

*) „Laib. Ztg.“ naštevava cerkva, ktere so Njih milost od začetka svojiga pastirovanja 1824 posvetili, namrec: V l. 1826 v Predaslu, 1827 v Sent-Jernej in v Lesah, 1828 v Mavcičah, v sv. Križu pri Turnu, v Trebelnu in v Mokronogu, 1829 v Šmartnu na Tuhinskem in v Prežganji, 1830 na Jezici, v Dolnji vasi, v Koprivniku, sv. Križa pri Terziču, Podlipu, v Barovnici in pri sv. Jurji poleg Šmarje, 1831 na Doljem, 1832 na Janežem, 1833 v Čatezu pri Mekinuh in v Cirklah, 1834 v Strajnah, 1835 v Tunjrah, 1836 v Terziču in pokopališno kapelo v Kranju, 1838 na Gojzdu, 1840 v Sent-Gregorji, 1841 v Dragi, na Zalim logu in v Šmartnu pod Šmarno goro, 1845 na Vačah, v Savi, v Dobrepolji, Robu, na Dobovcu, v Doli, v Čatezu pri Turnu, 1851 v Smledniku, 1852 v Goricih in na Verhnik, 1853 pri sv. Lenartu na Selakim.

čez 100 zvonov za druge škofije blagoslovili; naj molijo, da bi nobene sebi zročeni ovčice ne zgubili itd. S prošnjo do vsigamogočnega Boga, s klicem do Marije Device in sv. Janeza Kerstnika in vseh svetnikov Božjih, da naj bi na njih pristop k njegovemu tronu dajal ti cerkvi vselej pobožne duhovne, in da bi njih trud in prizadevanje ne bilo zgubljeno, ter s častjo in hvalo do Božjega neskončnega veličanstva, so svoj govor dokončali.

Potem so bile svetinje v cerkev prenešene in pred veliki altar postavljene, in odsihmal je bilo tudi ljudstvo pušeno v cerkev ter pričujoče pri še naslednjih svetih opravilih, ker dosihmal je bilo večidel vse v cerkvi pri zaprtih vratih opravljano. — Čimur se je pri vsem nar bolj čuditi, pa tudi veseliti, je to, s koliko serčnostjo in krepkostjo so viksi, že 10letni Pastir tako težavne in dolge posvečevavne svete sege opravljali. Misli ti je bilo, da bo vse skupaj bliz do dveh popoldne terpelo, vendar je bilo posvečevanje še nekoliko pred poldnem dokončano.

Povzdigovalo je to slovesnost posebno tudi prijetno predpevanje (antifonovanje) vis. čast. gosp. fajmostra Blaža Potočnika, ki so že pri 20 posvečevanjih to delo opravljali, in pa lepoglasno petje bogoslovcev, v kateri namen je bil slavnoznani gospod Gregor Rihar nalaš več napevov vnovic zložil.

Prevzvišeni deželni poglavar, visokorodni gospod grof Gustav Chorinsky, kateri se s pravo očetovsko skerblijnostjo za vse pečajo, kar našo deželo in njo blagor tiče, so bili ves čas posvečevanja pričujoči, kakor tudi pri naslednji sv. maši in pri kosilu.

Ob 12. so imeli visokočastiti korar in semeniški vodja, gospod Janez Novak, pred Njih milostjo veliko sv. mašo, pri kateri se je nalaš v ta namen po dosluženim gospodu šolskim vodji — Mikšu zložena nova maša izversto pela.

Pri naslednjim kosilu, pri katerim je bilo čez 40 povabljenih, so se vis. čast. domači gospod fajmošter v lični zdravici v svojim in farmanov imenu spodobno zahvalili Njih milosti za Njih pripomoč k zidanju cerkve v besedi in djanji, kterimu delu so s slovesnostjo tega dne krono postavili; na kar so Milostljivi škof priljudno odgovorili, da vnece gre po dokončanim delu farmanam in gospodu fajmostru, in da naj Bog ohrani Ternovske farmane in njih vodnike. Ravno tako so se zahvalili s počesevavnim napivam prevzvišenimu poglavarju za Njih nazačnost in neprestano blagovolnost. Gromovito streljanje je spremljalo zdravici v znamenje, da ste vzeti iz serca vseh razveseljenih Ternovskih farmanov.

Po petih sta odšla visoka gosta, in na to se je začela pa popoldanska cerkvena slovesnost. V. č. gospod M. Mercsol so imeli cerkveno slovesnost zadevajočo prav pri-serčno pridigo, potem so bile litanije z žegnam in poslednjé darovanje ali ofer za cerkvene potrebe, ktero je do 3. 4. 8 terpelo, ker neštevilna množica ljudi se je bila tudi popoldne zbrala, ki je hotla tudi v djanji pokazati, da ljubi Boga in časti in spoštuje Njegovo sveto hišo.

Tako je tedaj ta Božja hiša po večim dokončana, kateri je bil 24. roznika 1854 vkladni kamen položen, 25. kim. 1855 je bila blagoslovljena, 7. roznika 1857 pa posvečena. Rečemo „po večim“ je dokončana, ker desiravno se cerkvene opravila že zdavnej v nji obhajajo, in je odzunaj vsa opravljena, vendar odznotraj še marsikaj pogreša. Dva stranska altarja, cerkveni stoli in križev pot, so sicer že naročeni in oskerbljeni in bodo kmalo dokončani. Veliki altar sam pa bo veljal kake 2000 gold., in se še čisto nič ne vé, od kod bo denar. Ravno tako je z uro in orglami. Sploh dolg se kakih 7.000 gold. pred ko ne preseže. Gotovo blagoslovnost Ljubljancanov, ki se je pri ti cerkvi skoz ves čas zidanja tako lepo in častitljivo skazovala, tudi nadalje ne bo odjenjala, dokler ne bo ta nova nevestica nebeskiga Jagojeta v vsem umirjena in potolažena. In še povzamemo Dve reči ste bili pri zidanji te cerkve,

ki ne vé človek, ki so mu okolišine bolj na tanko znane, kateri bi se bolj čudil, namreč: ali marljivosti, ljubezni, poterpežljivosti, trezni znajdenosti, s ktero so njen gospod fajmošter, prečastiti Franc Karun, za njo pomoči iskali, in jo vselej še do časa našli; — ali pa neusušljivi dobrotnosti in blagoslovnosti Ljubljancanov, ki so neprenehoma pomočke očitno in skrivaj delili in jih še delijo. Iz obojniga se je vidilo, da je bila roka Božja vmés, kterimu bodi čast in hvala vekomaj!

Sveti Križ nad Kviskem.

(Konec.)

Ali scasama so se tudi ti odpustki popolnoma pozabili in družiga ni ostalo, kakor spomin na pergamentu, dokler niso prejšnji čast. gosp. vikar, Mihael Gomiščik, začeli zaspale slavne pobožnosti zbujati. Napravili so s pomočjo milovšine od bogoljubnih sosedov po poti k sv. Križu 14 kapelic ali štacione, ktere so častiti O. Kalist Omeje prvo nedeljo v postu 21. svečana 1836 blagoslovili in začeli pod milim nebom sv. križev pot z vernimi moliti, kar se tudi zdaj vsako kvaterno nedeljo popoldne opravlja. O kako ganljivo je, viditi pobožne verne v procesii s svojim dušnim pastirjem, premišljevaje terpljenje našiga Odrešenika na goro se povzdigovati; pač je to prav vpodobljena gora Kalvarja! — Potem so omenjeni g. vikari pri rajnim knezo-škofu Lušinu prosili, da bi se pri sv. Sedežu za pridobljenje odpustikov pognali, na ktero prošnjo so sedanji sv. Oče papež Pij IX. z dopisom od 24. svečana 1848 za praznik Vnebohoda Gospodoviga pri cerkvi sv. Križa popolnoma odpustek za sedem let milostljivo podelili. Po preteklih sedem letih so se naš sedanji Prevzvišeni viši knezo-škof Andrej za podaljšanje odpustikov spet k sv. Očetu obrnili. In glejte, sv. Oče papež Pij IX. so z listam, danim v Rimu pri sv. Petru, pod perstanam Ribičevim 2. vel. travna 1856 vsem vernim obojiga spola, prav skesanim, čisto spovedanim in s sv. Obhajilam obkrepčanim, ki bodo cerkev sv. Križa nad Kviskem v praznik Vnebohoda Gospoda našiga Jezusa Kristusa od prvih večernic do solnčnega zahoda tega dneva pobožno vsako leto obiskovali in za edinost keršanskih poglavarjev, zatiranje krivoverstva in povišanje svete matere katoliške cerkve k Gospodu Bogu molili, popolnoma odpustek milostljivo v Gospodu podelili. In le-to za pričujoče in vse prihodnje čase.

Kolikor me lastna skušnja že skozi šest let uči, vsako leto več in več pobožnih duš iz vse okolice k sv. Križu priroma; nobeno leto jih pa toliko ni bilo, kakor letas, zakaj mislim ne deleč od resnice biti, ako terdim, da nad pet tavezent se jih je bilo skupej zbralo. Bila je pa tudi pobožnost slavniji mem drugih let, ker prvokrat smo obhajali v praznik Vnebohoda odpustike, lani od sv. Očeta deljene, kakor je zgoraj omenjeno. Že več dni popred so zvonovi veličastni praznik veselo oznanovali; nar lepši vreme, milo jasno nebo, vsa narava v svoji prelepi zeleni obleki, in naj prijetniši letni čas, vse to je pomagalo pobožne skupaj vabiti. In glejte, že zjutraj križno sredo so začeli ljudje skupaj vreti, in iz daljnih krajev so že ta dan bili nekteri pri procesii. Priromalo jih je veliko tudi od Ljubljane, Marburga in Celja, kateri so nam v poduk z zgrevanim sercam v goreči molitvi, po kolenih do sv. Križa in okoli altarja hodili kuševaje ga. Spovedovalo se je od treh popoldne do desete ure, in v praznik od treh zjutraj do dveh popoldne, in bili so spovedniki zvečer štirje, in v praznik njih osem. Zjutraj ob šestih je bila sv. maša z orglami, in pela se je pesem od odpustikov prav mično in ganljivo v slovenskim jeziku, in potlej se je spovedanim sv. Obhajilo delilo. Ob osmih in devetih ste bili spet dve sv. maši in se je obhajalo v zboljni veliki cerkvi Matere Božje, ktera je bila že tako natlačena, da nobeden se več pogrešal ni, razun eniga. In ta stopi na leco, namreč, visokočastiti O.

Mansvet, iz reda sv. Franciška, ves uneti pridigar za Božjo čast. Oni so nam tako krepko in gladko v omikani slovensini globoko v srece govorili, de je bil vsak ginjen in mnogo solz se je po licah udiral.

Zdaj pa se procesija vzdigne, taista procesija, ktera se je že pred štiristo leti obhajala. Visokocastiti in od vsih mnogo spoštovani gosp. Martin Juvancić, dekan in fajmošter v Ločniku, pod kteriga faro je Kvisko, so presveto Rešnje telo pod nebam nesli, spremljani od drugih duhovnov. Pa ne misli si, ljubi bravec, de procesija gre par za param, kakor je navada, ampak vleče se cela množica, kakor in kje kteri more, ker pri tolikim ljudstvu je nemo-goče red ohraniti, in cesta je od ene strani do druge, od cerkve Matere Božje do cerkve sv. Križa vsa z ljudmi nataktnjena, in viditi je kakor povodenj, ki se počasi sem ter tje giblje, in se le gori in gori do sv. Križa povzdiguje, dokler se po izpetih štirih začetkih Evangelija, s svetim Rešnjim telesam v cerkev ne dospe, ljudstvo pa cerkev natlači in na širokim se okoli taiste ustavi. Tudi godba, ki sicer nedelje in praznike rada skruai, Boga žali in verne pohujšuje, je ta dan k povisanju Božje časti stregla. Potem so g. dekan sv. mašo peli, in sklenila se je služba Božja s svetim žegnam, in na zadnje se kosčik sv. Križa, tukaj shranjeni, počastiti in kuševati daje. Oh, kaj srece občuti pri le-ti službi Božji, in kako bo ganjeno, de tudi hudobnež ostermi in se mu solze po licih ulijejo, pri tem veličastnim pogledu, tega povedati ni mogoče, le viditi bi ti mogel. Bog daj, de bi se bolj in bolj serca vsih vernih po celim svetu v pobožnosti in upanji do sv. Križa unemale, de bi se po sv. Križu edinim našim upanji, vsim skupaj nebesa odperle.

V Kviskem 22. vel. travna 1857. M. K. V.

Sv. Duh v svojih svetnikih velike reči dela.

(Dalje.)

Noben človek ni vedil, kako visoka modrost je bila v njem skrita. Zgodi se, de je vikši, Francisk Trenegallo, potreboval pridigarja za neki kraj, in spomnil se je našiga Petra. Ker se pa le-tá ni blagoslovstva učil, si ni upal mu pridigarstva zročiti. Nekiga dne so bili bratje zbrani, de bi se zavolj duhovniga življenja in duhovskega pastirstva posvetovali in pogovarjali. Dano je bilo vprašanje, ki ga ni mogel nihče rešiti; tudi Peter molči. Vprašan, kaj de on meni, se izgovarja s svojo nevednostjo. Zapové mu pa provincial, de naj razodene svojo misel, in svetnik je rešil vprašanje s toliko modrostjo, de mu je provincial na tokar naravnost pridigarstvo naložil. Precej po ti nalogi se vzdigne in prehodi mesta, vasi in terge estramendurske okrajne, in oznanuje povsod besedo Božjo s toliko nebeško modrostjo, de so se neštevilni grešniki spreobrnili. Že njegova zatajena zunanja podoba je serca glokoko pretresovala, besede pa, ki so vrele iz serca, plamtečiga ljubezni Božje, so bile ognjeni plameni, ki so ogrevali merzle serca, ogrete pa popolnoma vnumale. Po mestih, kjer je učil, si je dal težke križe iz lesa stesati, ktere je nosil na verhove bližnjih gričev in hribov, de bi se od deleč vidili in čistili. Velike množice ljudstva so ga spremljale po tacihi potih. V gorovji de - Gata je on sam nesel na neki verh tako težek križ, de ga je 12 mož komej zamoglo vleči; torej se navadno mala z velikim križem na rokah. Tudi v svoje domače kraje je prišel, kjer je veliko njegove zlahte še živelo, in je vse k svetimu življenju vnel. Več jih je sprejelo mniško oblačilo in so se svetu odpovedali. Deleč se je razširil njegov slovez, od vsih strani je ljudstvo k njemu vrelo, knezi in grofi so ga želeli viditi in slisati; tudi sam luzitanski kralj in njegova žena sta ga v vestnih rečeh za svet prašala. Mogel je k njima iti in je s to priložnostjo veliko dvornikov spreobrnil. Celo kraljeva sestra se je posvetnimo

blišu odpovedala, ter se z obljubo v samostansko življenje zavezala. Tudi svetniki so njegove duhovne pomoči iskali, kakor sv. Francisk Borgijanski, sv. Terezija, ki ga je večkrat za svet prašala, in kteri je v obnovljeni karmeliškiga reda veliko pomoč delil. Imenitni cesar Korl V. si ga je hotel spovednika imeti, pa ni premogel ponižniga moža k temu pregovoriti in je stermeč zaklical: „Zares ta mniški brat ni človek od tega sveta“.

(D. sl.)

Kaj je pri procesijah napéniga?

Prav veliko. Opomnimo pa samo, de bi se častiljivost mnogo mnogo povzdignila, ako bi se posvetna visokost hotla saj pred sv. Rešnjim telesam vselej na kolena vreči ko se mem nese. Tudi bi mogli vsi skoz in skoz odkriti biti, kodar gre procesija, akoravno se sveto Rešnje telo ne nese. Napuhnjeni ali pa nespremišljeni so tisti, ki ob stranéh pokriti stojé ali pokriti memo gredo, tudi mem duhovstva v ornatu, ko ljudje v procesii Boga molijo in njemu v čast pojó. Tako to sveto opravilo v očeh nevednih terpi na svoji častiljivosti, in zdeti bi se utegnulo kakor de bi bilo le kako posvetno opravilo. Kakor vidijo otroci odrasene delati, tako tudi sami delajo. Posebno le ta šembrana gosposka suknja se tolikrat zoper sv. Rešnje telo in zoper spoštovanje do Božjih reči pregreši! Sej tukaj bi vender ne smela veljati moda ali posvetna šega; vsak je dolzan dati Bogu, kar je Božjiga. Ne vem kaj mislijo nekteri ljudje de so? Papež, cesar, kralji in poglavarji pokleknejo pred Bogam, španjska kraljica sv. Rešnjimu telesu svoj voz dá in sama s svečo v roci peš za njim gre itd.; nekteri gospod-niè pa ne spozna vredno, de bi uklonil svoje grešno koleno pred Jezusam, ki ima življenje in „vse“ od „Njega“, in ki ga bo enkrat sodil! — Tudi se govori, de jih le malo pri procesii moli: — tako tudi vol in osel lahko za procesijo gresta, saj z žlobodranjem in smejanjem ne bota greha delala. Bo pa še le cviljenje, ako spet kolera prilomi, ali druga nadloga! Slana je že nekaj posmodila, kakor posmodi zunanji lišp sad lepe procesije brez molitve in pobožnosti.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Od neimenovaniga dobrotnika, iz Štajarskiga, smo prejeli list s 15 gold. sreb. in naslednjim na več strani podučnim pristavkam: Ljuba Danica! Pohvaljen bodi Jezus Kristus! (Amen, na vekomaj! Vr.) Naj potuje glas totih kratkih, vender naj slajših besedic, tudi prek širokiga in globokiga morja, na vse štiri kraje sveta naj gre, vse ljudstvo in vsi narodi ga naj časté. Posebno male si je on k svoji časti izvolil, jih kliče k sebi priti, de bi se tedaj malim siroticam v Indii kaj ulomilo od nebeškiga kruha svete katoliške vere, pošlji, ljuba Danica! pridjane krajezarje solznatim nunam, ki vse hrepenijo, černo dečico v nebeških naukih učiti, in jim stezo do nebes pokazati, ali roke so jim še zavoljo manjkanja lastniga hrama zvezane, in v svoji zadregi od nas pomoči želijo. Bog blagoslovi nje in tote krajezarje.

Zreja otrok se pri nas zanemarja.

Starši za dušo njih slabo skerbé. —

Mošnjo nabasano svitliga dnarja

Dati njim čéjo — drugja pa ne.

Jezusa nauke više cenijo

Starši in deca njih v Indii tam,

Nunam, ki dečico tisto ucijo.

‘Z serca rad krajezarje tote podam.

Z Bogam!

* Na vprašanje, kje de se mora zastran gosp. Pra-protnikovih napevov oglasiti, menimo, de bi bilo prav njemu samimu to naznaniti; zamoremo pa tudi mi opraviti, ako je komu s tem vsreženo.

Iz Gorice 15. rozn. V saboto 13. t. m. so nastopili naš prečastiti in prevzvišeni knezo-nadškof svoj obhod po nadškofiji, kteri bo terpel do 23. mal. serpana. V tem času so se namenili 40 zgolj goratih duhovnij obiskati, v ka-

nalskim, tominskim, cerkljanskim in slednjič (delama) v goriškem dekanatu. Pozneje bodo mende ostali del goriškiga in ce bo moč, ves ločniški dekanat obiskali. Za ta čas so prevzeli duhovske opravila prečastiti gosp. prost. baron Avgustin Codelli.

Za vodstvo v zadevah mladenškiga semeniša je sestavljen odbor z naslednjimi p. č. gospodi: Blaž Bucek, stolnik, Jož. Spiridion, pečatnik nadšk. pisarnice, Andr. Respet, gimn. katehet in zač. učitelj pastirstva, in za tajnika, Štef. Bensa, dvorni kaplan. Gotoviga dnarja bodo imeli, s tem, kar se bo to leto vplačalo, 20.000 gold.

Razgled po kersanskim svetu.

Kolinski kardinal in vikši škof Geissel so o svojim prihodu v Rim sv. Očetu vročili list od znaniga očeta rokodelskih družnikov, preč. gosp. Kolping-a, v katerim le-ta zgodovino svojiga rokodelskiga združevanja papežu naznanuje in za svoje družbe apostoljskiga blagoslova prosi. Sveti Oče mu na to pisanje v prijaznim in očetovskim listu odgovoril, s kolikim veseljem de so slišali iz ust kardinala in iz njegoviga lastniga lista naznanila od tih rokodelskih združevanj. Perva družba je bila po teh naznanilih v Ebberfeldu na Kolinskim l. 1846 napravljena, in zdaj je že nad 140 taci družb, ki nad 20 tavezent rokodelskih družetov v svoji skerbi imajo. Vsaka taka družba ima duhovna za prednika, kterimu so drugi poterjeni možje v pomoč, ter skrbijo za kersanskooliko tega oddelka kersanske družbe. Nad vsim tem, in nad prelepim sadom tega prizadevanja sv. Oče svoje priserčne vošila izrekó in pridenejo svoj apostoljski blagoslov in molitev, de bi se take zvelicavne družbe zmiram bolj in bolj razširjale. — V Carjigradu je sultan na prizadevanje francoskiga poročnika od svojiga lastniga zemljiša lep kos vročil usmiljenim sestram, de se bo zidala bolnišnica za terpeče vsih verstev in rodov. Tudi je sultan k ti napravi, ki se bo „mirno sprejmiše“ imenovala, daroval 50.000 frankov. — V Asisu, na imenitni Božji poti sv. Franciška, so bili papež 7. in 8. vel. travna. Ob 8. zjutrej so se podali v trojnato znasadno stolno cerkev, ki je zmed naj imenitnejših tempeljnov Gospodovih na zemlji, in so ondí v srednji cerkvi na papeškim altarji maševali. Potem so šli v spodnjo cerkev in so poklekili pred altar, v katerim je grob sv. Franciška. Na glas so k temu velikimu svetniku naj priserčniši prošnje pošiljali. Prosili so svetnika, de naj nas reši od neoberzdane ljubezni do posvetniga posestva in so končali z gínljivim

klicanjem prečiste Marije Device, ki so kakor njen „naj nevrredniši služabnik imeli to prednost, de so slavo njeniga neomadežaniga spočetja razglasili“. Nobeden zmed obilnih pričujočih se ni mogel solz zderžati. Potem so se podali v kloster sv. Klare, v katerim so se bile na njih dopušenje vse nune celiga mesta, njih do 300, zbrale. Po odhodu sv. Očeta so vse te nune skupni obed imele, in so se potem ločile gredé vsake v svoj samostan, in najberže de se bodo še le v nebesih zopet vidile. — Iz Verone vé „Volksfrd.“, de je poljni maršal grof Radecki, ki si je pred nekaj časam nogo zlomil, ondotniga škofa prosil, ga spovedati, kar se je pred nekimi dnemi zgodilo, in vikši pastir so mu tudi sveto popotnico podelili. Z resnično kersansko vdanostjo in ponižnostjo je prejel preslavni vodja in pravi kristjan svete poslednje zakramente, desiravno njegov stan še ni taki, de bi se bilo naj hujsiga bati. — V Bolonjo so sveti Oče 9. t. m. prišli. 50.000 ljudi je neki iz zgornjiga Laškiga privrelo v to mesto. 10. t. m. so papež Bolonjčanam venčali jim toliko drago podobo Marije Device „Monte della Guardie“ in so imeli govor do ljudstva, ki je z neizrečeno priserčnostjo svetiga Očeta poslušalo. Zmed visokih oseb so bili prišli tudi: Beneški poglavar, gr. Bissingen, gr. Gyulay, gr. Degenfeld, baron Lederer in 6 družih avstrijskih generalov. —

Mili darovi.

Za afrikanski misijon:

Dobrotnica 1 gold. — Iz Tersta 30 gold. — Sestri E. E. 2 gold. — Iz Trebelniga 15 gold. 30 kr. — G. M. Zagorjan 2 gold.

Za misijon gosp. Olivieri-a:

Iz Tersta 10 gold.

Za pogorelce v Lašicah:

G. Jan. Ureva 10 gold. — G. J-an 3 gold. — G. J. Orešnik 5 gold.

Duhorske zadeve.

V goriški nadškofii. Gosp. Jož. Sovdat, dosedanji fajmošter v Semviški gori, je imenovan Kamenski fajmošter.

V ljubljanski škofii. Gosp. Jan. Globočniku, duhovnemu pomočniku v Stari loki, je podeljena fara Poljane nad Škofjo loko.

Današnjimu listu je pridjana 8. pola razlaganja zakonskih postav.

Naročevanje

na

„Z G O D N J O D A N I C O“

za drugo polovico leta 1857.

Ker smo se s povabilam zakasnili, torej prosimo častite bravece, naj bi svoje naročila za drugo polovico berž berž blagovolili obnoviti, de bodo zamogli precej perve liste še ob pravim času dobivati. Kar priloge tiče, omenimo, de „razlaga zakonskih postav“ od gosp. Hicingerja bo v kratkim dokončana, ker že precej davno imamo ves spis v rokah, le po naključji je natis nekoliko zastal. Blagoselnim bravcam in spisavcam se za njih vdeleževanje priserčno zahvalimo, in prosimo ob enim ravno tega tudi v prihodnje, ker vsak list zamore le s sklenjenimi močmi to biti, kar se od njega želi in pričakuje.

Naročnina za Danico:

Za pol leta po pošti 1 gold. 20 kr.

Za pol leta v tiskarnici prejimana 1 „ — „

Vredništvo in Založništvo.